

PARLEM DE CUINA

Cuina en miniatura

“Montaditos”, tapes, “pinchos”, “cazuelitas”, “canapés” o aperitius? La cosa va per arees geogràfiques. Malgrat esser el País Basc i Andalusia els regnes d’aquestes delícies, per tota la geografia s’elaboren les tapes, això sí sols s’anomenen “pinchos” a Euskadi.

Encara que pareixi el contrari no necessàriament han d’anar picades amb un escuradents, poden anar presentades sobre una tallada de pa, dins un plat o cobert petit o, fins hi tot, dins un tassó o copa. Com ja he explicat altres vegades l’origen d’aquest plats en miniatura es remunta al costum, segles enrera, de cobrir (tapar) el tassó de vi amb una tallada de cuixot o d’altres embotits; això sí, no és tan clar el perquè d’això, si era per evitar que el vi es fes malbé o per acompanyar-lo en la degustació. Sigui com sigui portam segles devorant “tapes” de tota casta, de fet, d’uns anys cap aquí, proliferen els locals específics de “tapeo”. També quasi tots els cuiners tenen les tapes com a un punt important dintre del seu receptari, creant tapes d’autor, on la presentació és quasi tan important com el concepte, la mescla de sabors o fins hi tot l’elecció dels millors ingredients.

Com a curiositat cal dir que l’escriptor Francisco de Quevedo anomenava als plats que es servien abans dels àpats “avisos” o “avisillo”.

El cert és que aquests plats, adoptin el nom que adoptin, donen molt de joc: apetitosos, divertits, imaginatius i són una bona forma de presentar degustacions menjars delicats i exquisits, que d’altre manera no consumiríem pel seu alt preu (*foie*, caviar, angules, ostres, etc.) i per què no, són també una forma d’aprofitar quantitats sobrants de menjar i sorprendre als comensals.

Receptari:

Ous remenats amb pebres de piquillo: Picau els pebres de piquillo i els salteja dins oli ben calent amb un poc d’all. Preparau un remenat d’ou i afegiu-li els piquillos. Serviu sobre una tallada de pa torrat.

Gambes arrebossades: Preparau una pasteta amb un

poc d’aigua, cervesa, sal i la farina que agafi, fins a aconseguir una textura untuosa. Passau la gamba pelada per a aquesta pasta i fregiu-la dins oli ben calent. Serviu-la picada amb un escuradents.

Pasta de fulls amb tumbet: Sofregiu dins una paella daus d’albergínia, pebre vermell i carabassó. Un cop tendres afegiu-hi una cullerada de tomàtiga, sal i pebre bo. Serviu el tumbet dins un mini *voul-au-vent* de pasta de fulls que prèviament haureu cuit.

Pinxo de gula: Sofregiu les gules amb un poc d’all i pebre de banyeta i serviu-les sobre una llesca de pa torrat fregat amb all i tomàtiga i un poc d’oli d’oliva verge.

Carxofes amb ous i caviar: Fregiu un cor de carxofa ben tendre, un cop fregit, damunt li posau un ou de guatlla i el gratinau. Decorau amb un poc de caviar.

Vedella i formatge cuixent: Sobre una oblea de pasta brik posau-hi un dau de carn de lllomillo de vedella i un dau de formatge Rocafort, embolicau-ho be i fregiu-lo.

Tomàtiques amb formatge, anxoves i alfabaguera: Posareu un pols de sal a les rodanxes de tomàtiga i a damunt hi col·locarem un dau de formatge mallorquí i una anxova. Després picam ben petites les fulles d’alfabaguera i les escamparem per damunt del formatge. Finalment hi posarem un poc de pebre bo blanc. Serviu ho sobre petita tallada de pa pagès.

Espero que amb aquests consells gastronòmics i tota la vostra imaginació creareu les vostres pròpies “tapes”.

Ens trobam d’aquí a 7 dies, bona setmana i bon profit.

Podeu enviar les vostres propostes per a aquesta secció al correu electrònic parlemdecuina@hotmail.com o bé visitau la web www.cuinant.com per a descobrir noves propostes culinàries.

Juan A. Fernández

ESPai PER A LA REFLEXIÓ

La Dignitat dels assassinats pel Franquisme

Ara que l’ajuntament de Palma ha pres una decisió que per mi feia molta estona que s’havia d’haver presa, però ja es sap qui governava i el fet de la recuperació de la memòria històrica els fa més nosa que res. Molts altres ajuntaments també haurien de fer alguna cosa semblant. Que el cementiri de Palma tingui un memorial pels republicans assassinats per la dictadura franquista, és de justícia per recuperar la seva dignitat malmesa i la de les seves famílies. Encara a hores d’ara, no en cap dins del cap, que haguem de passejar contemplant els signes i símbols del dictador i tota la seva trista parafernàlia. El nom dels feixistes han de desaparèixer dels carrers de la nostra Mallorca. I els símbols recordant als “caídos del bando nacional” han de ser tretts a defora i si hi ha algú que de manera particular els hi vol fer un museu que els guardi i no empenyi.

Cap polític que es digui demòcrata pot justificar que encara existeixin aquests símbols, a no ser que els hi tingui una estimació especial. Aquests símbols recorden a diari una repressió feta a molts ciutadans per la única raó de pensar d’una manera diferent a la dels “guanyadors”. Les paraules d’Unamuno a Millan Astray m’han vingut al cap: “Vencereis pero no convencereis”. Que mils de persones estiguin portant les proves necessaris perquè a través de l’ADN, es pugui identificar el seu parentesc amb persones enterrades com a cans a les fosses comuns, vos puc ben assegurar que em posa els pels de punta, i al mateix temps m’aixeca una mala llet que no és de dir.

No sóc políticament correcte i em sembla que no ho he estat mai. I com algú em digui que recordar pot ferir sensibilitats, li contestaria de valent, que no recordar fereix la dignitat d’aquelles persones assassinades i de les seves famílies. Moltes sensibilitats foren

malmesades per la dictadura franquista i a hores d’ara cap demòcrata real, pot intentar justificar la dictadura i intentar fer taula rasa.

Si s’ha jutjat no fa tanta estona, amb condemnes exemplars per crims de lesa humanitat als militars argentins que feren la repressió durant la darrera dictadura militar d’aquell país, ben just seria que passessin pels banquets dels acusats els que feren el mateix durant els 40 anys de la dictadura franquista, al manco els vius, els morts ja passaran per una altra

Cap polític que es digui demòcrata pot justificar que encara existeixin aquests símbols, a no ser que els hi tingui una estimació especial.

justícia.

Aquí a les nostres contrades encara tenim, per desgràcia símbols que representen aquella etapa i que seria prou necessari que es fes alguna cosa. En refereix a la plaça d’Espanya. Cada cop que se m’ocorre anar a seure un ratet a un dels bancs d’allà, he de veure m’agradi o no aquell recordatori. Em pos en la pell de les persones que tingueren familiars repressaliats i assassinats i sé que se’ls hi deu retgirar el fetge cada cop que els veuen. Algú dirà que hi ha coses més importants que resoldre, i jo li contestaria que més important que la dignitat que ens fa éssers humans complets, poques coses hi ha més importants i al mateix temps més prioritaries. Malgrat hi hagi elements del partit de l’oposició, que això de

dignitat els sona a fesols fava. Aquest mot no entra per res dins del seu vocabulari ni conviccions.

No és la primera vegada que escric sobre aquests trist tema, incluiu vaig escriure que la Llei per la recuperació de la memòria històrica em va semblar una mica descafeïnada, ja que en ella s’acordà no revisar els judicis que els tribunals franquistes havien fet, amb les seves corresponents condemnes i a més es botaven tot el procediment de dret civil que un acusat tindria dins d’un estat democràtic. No revisar-los és intentar girar fulles per uns interessos polítics i per no remoure. No ho consider just. I trob que una vegada més es tanca en fals un tema que tant de mal ha fet i continua fent. Tal volta hauríem de tenir la valentia d’un grapat de gent d’Alacant que, debut a la condició que posa el batlle d’Alacant Luís Díaz Alperi (del Pius Pius) s’ha muntat una pàgina web per recollir vint i cinc mil firmes (condició sine qua non del batlle) i que és diu “Alacant sense Franco”, per a poder retirar el títol de fill predilecte (des de 1940) i la medalla d’or d’Alacant (des de 1966) concedits al “generalísimo” i esper i desig que ho aconsegueixin. La pena és que la única condició és estar empadronat a Alacant, perquè sinó vos asseguro que jo també hi signaria.

Em sembla que accions ciutadanes com aquestes, de persones sensibles i que no volen tenir un dictador com a fill predilecte i amb medalla d’or, s’haurien de fer molt més extensives per a tot l’estat espanyol. Encara resten massa símbols d’aquell oprobri en contra de les llibertats que a moltes persones ens fan mal als ulls i al cor. I a qui li cogui, que s’hi posi pomada.

Josep Bonnin

